

چرا وزیران دفاع و داخله ما در شرایطی که کشور ما عملاً با دشمنان داخلی و خارجی در جنگ است از پوشیدن لباس نظامی ابا میوزند؟

در حال حاضر بیشتر از ۴۰ کشور خارجی مصروف جنگ و دفاع از کشور عزیز ما افغانستان است، اما وزیران دفاع و داخله ما هر یک ستر جنرال عبدالرحیم خان «وردک» و ستر جنرال بسم الله خان «محمدی» ملبس به دریشی های لوکس و اطو کرده ملکی با نکتانی های ابریشمی و دستمال گردن های عربی همه روزه در جلسات، مصاحبه های تلویزیونی و حتی بازدید از قطعات و جز و تام های مربوطه خویش در انظار مردم نمایان میگردند.

البته جای بسیار تأسف و شرم است که جنرالان ۴ ستاره ممالک خارجی با همه لیاقت، درایت و مسلکی بودن شان ملبس به یونیفورم نظامی، و احضارات درجه یک محاروبی هر لحظه آماده دفع و ترد دشمنان کشور ما هستند. اما این دو وزیر نظامی و مهم ما از پوشیدن لباس عسکری عار دارند، و فکر میکنند در کشور مانند سویس زندگی میکنند و خدا نکند که بینی کسی در اینجا خون شود، و یا کدام خطری متوجه افراد مملکت شان باشد.

ستر جنرالان افتخاری ما اصلاً فکر این را نمیکنند، که خارجی ها به کمک ما آمده اند، و روزی میرسد که مسئولیت دفاع و وطن ما را به خود ما می سپارند بر عکس سترجنرالان ما فکر میکنند که این لقمه های چرب تا ابد به دهان این دریشی پوشان پکول پوش دستمال به گردن داده میشود.

از جناب ستر جنرال عبدالرحیم خان «وردک» می پرسیم که شما حد اقل حربی شونخی و حربی پوهنتون را خوانده اید، و لاقل از زمان شاهی تا الحال چندین وزیر دفاع را دیده اید، فکر نکنم که یکی از آنها مثل شما با دریشی ملکی مادونان خود را سوق و اداره کرده باشد. نمیدانم شما این تقلید بیجا و خارج از اصولنامه عسکری را از کی به میراث گرفته اید؟ اگر از وزرای امریکا و انگلیس تقلید می نمائید فراموش نکنید که آنها در حضر اند و شما در سفر، اما عده شان که به کمک شما عالی جنابان شتافته اند همیشه با یونیفورم نظامی ملبس و از شما دفاع میکنند.

از جناب ستر جنرال بسم الله خان «محمدی» چندان گله نیست زیرا ایشان فارغ التحصیل صنف ۱۴ دارالعلوم است و به اصطلاح عوام **قروانه (نان) حربی شونخی و حربی پوهنتون** را نوش جان نکرده اند بناءً اصولنامه عسکری را هم بلد نیست، و قرار شنیدگی رتبه جنرالی را مانند هم رزمان خود چون فهیم، یونس قانونی، رشید دوستم، عطا محمد نور، **داکتر عبدالله «هلمندی» و حالا داکتر عبدالله ۲ × ۲** داود ۲ × ۲، سالنگی ها ۲ × ۲ در کوه ها بدست آورده است.

وزیران محترم فکر میکنم همه این نا بسامانی ها زاده همان بیغم باشی ها و مصروفیت های زیاد شما در امور تجاری فرزندان و خویشاوندان تان و همچنان تقلید های بیجا و بیمورد شما از بیگانه هاست، ورنه اگر شما آقای **وردک و محمدی** چشمان خود را باز کنید خواهید دید که همسایه های ما مثل گرگان گرسنه و ازدهای هفت سر هر لحظه منتظر این هستند که چه وقت دندانهای خود را به جسد نیمه جان وطن ما افغانستان زیاد تر فرو ببرند.

در شرایط فعلی که وطن عزیز ما افغانستان اضافه از ۳۰ سال جنگ را تحمل کرده و وزیران دفاع و داخله کشور باید نمونه خوب برای مادونان، و مردان جنگی برای ملت خود باشند، یعنی که شب و روز در حالت احضارات بسر برند تا زیردستان و در مجموع همه ملت مورال بگیرند و مطمئن گردند که قوای مسلح شان بعد از خروج نظامیان خارجی قادر به دفاع و وطن و حفظ نوامیس ملی هستند. اما برخلاف دیده میشود که این دو وزیر بیغم باش ما حد اقل به طرف دو همسایه ما پاکستان و ایران هم نظر نمی اندازند، تا ببینند که تا کدام حد وزیران شان به مسلک های خود وارد و همیشه به لباسهای نظامی خویش ملبس هستند، در حالیکه کشور هایشان هم در حضر است یعنی در کدام جنگ رویا روی با هیچ کشوری دیگر قرار ندارد.

دپانو شمیره: له ۱ تر 2

افغان جرمن آنلاين تاسو په درنښت همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادښت: دلپکنی د لیکنيزي بني پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په څیر و لولئ

درست است که رحیم خان وردک حربی شونخی و حربی پوهنتون را خوانده است اما در شرایط فعلی که قوای مسلح ما منتظر یک مسؤولیت بزرگ یعنی دفاع مستقلانه وطن میباشد، وزیر حربیه کشور باید یک افسر نسبتاً جوان، با انرژی، دارای تجربه و قابلیت جنگی خوب و ملبس به لباس نظامی باشد، نه مثل آغای وردک که از کبر سن و وزن اضافی نمیتواند راه برود.

به همین منوال وزیر داخله کشور هم باید یک افسر فارغ التحصیل اکادمی پولیس و دارای تحصیلات عالی از کشور های خارج باشد، نه مانند بسم الله خان که چانه بردار مسعود بود و تا به حال از همان نام استفاده، و ۱۴ سال جهاد را هر لحظه به رخ ملت افغانستان میکشد از همان اعمال ننگینی که بنام جهاد در حق مردم روا داشتند امروز مردم افغانستان از شنیدن نامش استفراق مینمایند، **زیرا مجاهدین واقعی و راستین قبل از اینکه ملوث میشدند به رضاء حق پیوستند و درجه شهادت را بردند.**

از مدت بیشتر از یک قرن (۱۹۰۳- تا به حال) است که عساکر و قرارگاه های نظامی اضلاع متحده امریکا اعم از قوای زمینی، هوایی و بحری به خاطر اهداف خود و هم تأمین امنیت در نقاط مختلفه جهان، چون فلپین و کیوبا از سال ۱۹۰۳ در انگلستان از سال ۱۹۴۱ در پرتگال از سال ۱۹۴۳ در ترکیه از سال ۱۹۵۱ در هالند، اسپانیا و کوریای جنوبی از سال ۱۹۵۳ در ایتالیا و سنگاپور از سال ۱۹۵۵ در جاپان از سال ۱۹۵۹ در بحرین از سال ۱۹۷۰ در عربستان سعودی و کویت از سال ۱۹۹۰ در قطر و کوسوو از سال ۱۹۹۹ در بلغاریا از سال ۲۰۰۶ تا به حال حضور دارند. اما اراکین نظامی یکی ازین کشورها دیده نشده که صد در صد اتکاء خود را به امریکائی ها کرده باشند، و خود مصروف عیش و نوش شوند، برعکس دوشا دوش آنها و حتی اضافه از آنها در دفاع وطن خود کوشا هستند.

البته هدف از ارائه این ارقام و کشور ها اینست که به مسئولین نظامی ما فهمانده شود که چطور این ممالک از تجربیات و تکنیک های نظامی اضلاع متحده امریکا خود را بهره مند ساختند، و لحظه ایرا نگذاشتند که به هدر برود و تا امروز افراد نظامی این کشورها به شمول وزرای دفاع و داخله و جنرالان بلند رتبه شان مثل یک نظامی میدرخشند، و با یک روحیه وطندوستی از خاک و تمامیت ارضی خویش به کمک و رهنمائی امریکائی ها دفاع مینمایند.

در اخیر یکبار دیگر اظهار میدارم که انضباط و دسپلین جزء اساسی قوای مسلح به شمار میرود، و تطبیق آن وقتی میسر میگردد که در قدم اول آمرین اوامر را بالای خود تطبیق کنند، و در قدم دوم تطبیق آنرا از مادونان خود بخواهند.

پایان